

[Niels Kr. Nielsen.]

så længe der ikke på anden måde er gjort noget for at skaffe dækning herfor.

Det er udfra disse synspunkter, jeg har stillet ændringsforslag om, at § 5 udgår. Det er efter samme linier, jeg har virket som kommunalmand i de 12 år, jeg nu har virket såvel i sogneråd som i amtsråd. Jeg har her arbejdet for, at den størst mulige part af skatterne kom til at hvile på fast ejendom og i særdeleshed på jordværdierne, og dernæst, når der ikke kunne gives tilslutning hertil, har jeg foretrukket personlige skatter fremfor lån.

Til slut dette: de udgifter, der er forbundet med det foreliggende lovforslag, vil jo strække sig over flere år. Af svaret på de spørgsmål, der er stillet i udvalget, og som er optrykt i betænkningen, fremgår det — jeg tænker her på spørgsmål 4 —, at det kunne være ønskeligt at gennemføre det samlede bygge- og udvidelsesprogram over en årrække på 10—15 år. Jeg vil i denne forbindelse bemærke, at der i loven af 4. juni 1947 ikke fandtes en tilsvarende paragraf, men at udgifterne skulle bevilges på de årlige finanslove.

Med disse bemærkninger vil jeg anbefale det af mig stillede ændringsforslag.

Qvist Hansen: Dengang man i 1946 og senere i 1947 ved en genoptagelse af sagen, foranlediget af repræsentanter for det konservative folkeparti, i anden omgang ved navneopråb, vedtog at opføre et sindssygehospital i Brønderslev, blev man klar over, at det, der kaldte sig sagkundskab, embedsmændene, der stod bagved, var misfornøjede med, hvad rigsdagen havde vedtaget, de var misfornøjede med beliggenheden, misfornøjede med hele det nordjyske sindssygehospital. Man fik lovens ikrafttræden udsat, først på grundlag af embedsmændenes modstand, dernæst kom materialesituationen til hjælp, på en sådan måde, at der indtil nu i 1953 intet som helst er sket med hensyn til det nordjyske sindssygehospital.

Nu i 1953 er materialesituationen pludselig blevet en sådan, at den højtærede mi-

nister kan stille forslag om opførelse af et stort sindssygehospital i Glostrup plus to plejehjem. Men ikke et ord om det nordjyske sindssygehospital, ikke et ord i forslaget om det, der allerede er vedtaget to gange her i folketinget. Først da der fra folketingets talerstol bliver råbt alarm, kommer ministeren med et ændringsforslag, et kompromisforslag, som jeg kan forstå sikkert vil tilfredsstillende både de sagkyndige og måske også en stor del af dette høje tings medlemmer. Man kan roligt sige, at vi gang på gang ude omkring i landet møder den udtalelse: det er dog vist ikke så meget rigsdagen som embedsmændene, der bestemmer, hvad der skal ske. Mon ikke det er embedsmændene, der sidder bagved og trækker i trådene, mon ikke det er dem, der dirigerer farten? Tror man, det bliver let for nordjyske rigsdagsmænd at forklare landets vælgerbefolkning, at det, rigsdagen har vedtaget to gange, sidste gang ved navneopråb, stadigvæk ikke bliver ført ud i livet?

Nu kommer der et kompromisforslag, hvorved Brønderslev får en slags sindssygehospital, og når jeg siger: en slags, vil jeg gerne motivere det med, at det mærkelige er, at man skal opføre et sindssygehospital i Brønderslev med 300 senge, der er budgetteret til 9½ mill. kr., men at man skal opføre et i Aalborg med 250 senge, og det skal koste 15 mill. kr. Så er man nok klar over, hvor det virkelige sindssygehospital kommer til at ligge, hvor det sindssygehospital, der virkelig kan behandle de friske tilfælde, får sin beliggenhed. Den højtærede minister har da heller ikke lagt skjul på, hverken overfor udvalget eller overfor andre, at hospitalet i Brønderslev med de 300 senge væsentlig skulle være baseret på ældre, senile patienter, der ikke kræver så stort tilsyn og så omfattende behandlingsformer, hvorimod det i Aalborg skulle modtage de nye, friske og akutte tilfælde.

Jeg har taget særstilling i udvalget, fordi jeg mener, at det nu engang må være sådan i et folkestyret land, at det er den ansvarlige rigsdag, der bestemmer, hvad der skal ske, og selvom der er embedsmænd, selvom der er sagkundskab, der ikke er tilfreds med det,